

пенското бойно поле, изложени въ госпиталтъ на равното поле подъ платно, жално викаха за топлинка. Слѣдъ като се придаде 2-та Гренадерска дивизия на Генералъ Лейтенантъ Цвѣцински, на 28 Дек. прѣминахме балкана прѣзъ Троянъ и Шипка. Когато заминавахме що да видишь по балкана! Тукъ таме по пжтя замръзнали мъже и жени съ дѣчица на гърди, страхотни чудни! На едного въ торбичката се памѣри слѣдующето писъмце: «жена моя Пено, азъ тръгнахъ на 26 Декемврий да мина балкана и да си отида у дома; но до тукъ ми бѣше, освободихъ се, вѣрвамъ че и ти ще се освободишь. . . . ако не си до сега, съ богомъ жена, съ богомъ сине Иване, азъ 'всичко свършихъ.» Като послѣдватели на дѣйствующата войска на Генералъ Скобелевъ II-ий на 30-ий Декем. пристигнахме въ въ Стара-Загора, дѣто квартирата ни бѣше въ черковата Св. Димитрия, която бѣше пълна съ плѣва, а на утринята 31 Дек. се отправихме за въ Тър. Сейменъ. По пжтьтъ тукъ тамъ имаше кола пълни съ обиръ, потънали въ дълбоката калъ на чернозема, други по негдѣ си бѣха безъ волове натоварени само, а пакъ трети съ воловетѣ на тѣхъ впрегнати по единъ волъ живъ а другия умрѣлъ и дрѣхи разхвърляни по калъта. Селата прѣзъ които минахме, Муратлий, Опанъ, Кючюклери, Аладаалий, бѣха попълнени съ распияяна храна — и купища тукъ тамѣ подъ ясното небе. На Т. Сейменъ седяхме до 26 Януарий 1878 год., дѣто колкото седяхме тамъ бѣше заповѣдано да отиде Генералъ Скобелевъ напредъ и да се постави демаркационна линия по Бърджалийскитѣ села. На 27-й тръгнахме за въ Едирне прѣзъ Мустафа Паша, когато влѣзохме въ тоя градъ, турци, гърци и ерменци се бѣха порусили, тѣ ни посрѣщнаха и думаха: вмѣсто братушки здрастуйте = братуско и дращи. Останови се българска полиция и работата върви благополучно, а на 2-ий Фев. тръгнахме прѣзъ Луле Бургасъ за въ Димотика. Свѣтътъ се бѣше растърчалъ по обиръ, военната сила едвамъ го примеряваше. Слѣдъ като се завлада Фѣра и Дедеачъ, на 6-ий чрѣзъ Булели Бургасъ по желѣзницата и отъ тамъ на Узунъ